

ת"פ 4225/09/12 - מדינת ישראל נגד קרן בן דב, אילן בן דב

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 4225-09-12 מדינת ישראל נ' בן דב ואח'
בפני כבוד השופטת חנה טרכטינגוט

המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד חגית רונן

נגד

הנאשמים: 1. קרן בן דב
ע"י ב"כ עו"ד ברק כהן
2. אילן בן דב
ע"י ב"כ עו"ד נטלי צרף רביב

הכרעת דין

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום בגין העסקה של עובדת זרה ללא היתר כדן וללא ביטוח רפואי, עבירות על פי סעיפים 2(א)(1), 2(ב)(3) ו- 1 ד' לחוק עובדים זרים התשנ"א-1991 (להלן: "**חוק עובדים זרים**").

2. **הרקע העובדתי -**

א. הנאשמים (להלן ובהתאמה: "**הנאשמת**" ו"**הנאשם**") היו בני זוג בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, מחזיקים ומשתמשים בנכס ברחוב משמר הגבול 14 בתל-אביב (להלן: "**הנכס**").

ב. ביום 29.5.12 נערכה בנכס ביקורת יחידת האכיפה של משרד הפנים.

ג. במהלך הביקורת נמצאה בנכס עובדת זרה, נתינת פיליפינים בשם TINIO ALMA BEL (להלן: "**העובדת**").

ד. העובדת הועסקה במקום במשך שלושה חודשים עובר לביקורת בעבודות משק בית ובטיפול בילדים.

העובדת לנה בנכס.

3. המאשימה טוענת כי הנאשמים העסיקו את העובדת ללא היתר כדן ואף לא הסדירו לעובדת ביטוח רפואי.

4. הנאשמים אינם כופרים בכך כי העובדת הועסקה בביתם בלא היתר כדין ובלא ביטוח רפואי, אלא שכל אחד מהנאשמים מטיל את האחריות להעסקת העובדת על משנהו.

5. מטעם המאשימה העידו העדים הבאים: גב' מאיה שלוש, אשר היתה במועד הרלבנטי ראש צוות אכיפה ברשות האוכלוסין וההגירה (להלן: "גב' שלוש"), מר אברהם ועקנין (להלן: "מר ועקנין"), אשר היה אחראי במועד הרלבנטי לבצע זימונים בנושא קנסות ומפקחי האכיפה מר שמואל תורג'מן (להלן: "מר תורג'מן") ומר שי טולדנו.

6. מטעם המאשימה הוגשו המסמכים הבאים:

מ/1 - "תיאור המקרה", אשר נערך על ידי גב' שלוש, לפיו בזמן הביקור בנכס היתה הנאשמת אשר אישרה את כניסת המפקחים לנכס לאחר התייעצות עם בעלה, הנאשם. הנאשמת אישרה כי היא המעסיקה של העובדת במשק בית בשלושה חודשים.

במועד הביקורת שילמה הנאשמת לעובדת את משכורתה האחרונה בסך 4,000 ₪ במזומן ובנוסף הסכימה לשלם כרטיס טיסה על מנת שהעובדת לא תשב בכלא.

מ/2 - דרכונה של העובדת.

מ/3 - זימון של הנאשם לחקירה, אשר חזר כ"לא נדרש".

מ/4 - תעודת עובד ציבור, אשר נערכה על ידי מר ועקנין, המתארת כניסות ויציאות של העובדת והאשרות אשר ניתנו לה.

מ/5 - עדות הנאשמת אשר נגבתה על ידי מר תורג'מן. מעדות זו עולה כי העובדת הגיעה אל הנאשמת דרך המלצה של חברה וכן: "היא תחזקה לי את הבית בעבודות משק בית, ניקיון וטיפול לי בילדים, גיהוץ ובהכל סה"כ כשלושה חודשים אצלי".

הנאשמת אישרה בעדותה כי היא נתנה לעובדת הוראות עבודה, כלי עבודה והיא שילמה את שכרה בסך 4,500 ₪ בחודש, לא כולל נסיעות.

עוד אישרה כי העובדת ישנה אצלה בחדר שנתנה לה.

הנאשמת נשאלה לגבי ידיעתו של בעלה על העסקת העובדת ומעמדה והשיבה:

ש. בעלך יודע שהיא עובדת?

ת. כן בטח הוא חי בבית.

ש. האם את ובעלך ידעתם שהיא עובדת לא חוקית בישראל?

ת. כן ידעתי שהיא לא חוקית ובדקתי את הדרכון וידעתי אני ובעלי שהיא

ללא היתר עבודה בישראל. צילמתי לה את הדרכון על מנת לערוך לה

ביטוח רפואי ועדיין לא עשיתי לה ביטוח רפואי, לא הספקתי.

עמוד 2

ש. האם יש לך או לבעלך היתר להעסיק עובד זר?
ת. לא."

מ/6 - רשימת עובדים.

מ/7 - הודעת העובדת.

7. הנאשמים העידו והגישו את המסמכים הבאים:

נ/1 - זימון נוסף לחקירה של הנאשם.

נ/2 - אישור מטעם "תמר רובינשטיין השמות" (להלן גם "החברה" או "תמר רובינשטיין") מיום 4.2.15, לפיו פנתה הנאשמת לחברה באוקטובר 2009 על מנת לקבל שירותים בהשמת עובדים לניהול משק בית וטיפול בילדים וסופקו לה העובדים המפורטים באישור באופן כמעט רציף. על פי האישור העובדים הם חוקיים.

נ/3 - בקשת הנאשם להיחקר, אשר נדחתה לטענת המאשימה מהטעם שהוגשה לאחר שהוגש כתב האישום.

8. טענות המאשימה -

א. יש לקבל את מ/1 כראיה לאמיתות תוכנו וזאת בהתאם לכלל של "הקפאת הזיכרון" שבעבר.

ב. המאשימה הוכיחה את כל יסודות העבירה של העסקת עובדת זרה ללא היתר כדין וזאת ביחס לשני הנאשמים.

חזקה היא כי קיימים יחסי עובד ומעביד בין עובד שנמצא בשטח השייך או נמצא בשימוש של בעל המקרקעין עם אותו בעל מקרקעין.

חזקה זו קיבלה גושפנקא בסעיף 4 א' לחוק עובדים זרים.

ג. הנאשמת החזיקה והשתמשה בנכס במועד הרלבנטי, אישרה כי היא מעסיקה את העובדת שלושה חודשים ובנוסף שילמה לעובדת במזומן סכום של ₪ 4,000 ורכשה בעבורה כרטיס טיסה.

אין לקבל את עדותה של הנאשמת בבית הדין, המנסה לצמצם את חלקה.

מדובר בעדות כבושה, שאין לה כל ביטוי בחקירה ושמונעת כולה מהליכי הגירושין שבין הנאשמים.

ד. הנאשם לא הצליח להפריך את החזקה לפיה התקיימו יחסי עובד ומעביד בינו, כמחזיק בנכס,

עמוד 3

לבין העובדת.

הנאשם אישר את שיחת הטלפון המתוארת במ/1.

הנאשם לא התייצב לחקירה למרות שזומן כדן ויש בכך כדי לחזק את הראיות נגדו.

הנאשם הודה כי ראה את העובדת וידע על קיומה

אין לקבל את טענת הנאשם לפיה סבר כי לעובדת יש היתר שהייה בישראל, מה גם שלא הוכח כי לנאשם היה היתר להעסיק עובד זר.

אופן חלוקת התפקידים בין הנאשמים אינו מעלה ואינו מוריד מאחריות הנאשם לביצוע העבירה ואין לקבל את טענתו המיתממת לפיה לא ידע הנאשם מה קורה בביתו שלו.

ה. לענין הסדרת ביטוח רפואי כדן, הנאשמת הודתה כי לא הספיקה לערוך לעובדת ביטוח רפואי ואף הנאשם לא טרח לסתור זאת עת הוזמן לחקירה בה נדרש להציג פוליסת ביטוח רפואי.

ו. בענייננו התקיים היסוד הנפשי הנדרש לגבי שני הנאשמים.

כבר נקבע כי היסוד הנפשי הנדרש בעבירה על חוק עובדים זרים הינה מודעות וכי "עצימת עיניים" הינה דרך חילופית להוכחת הידיעה הממשית.

9. טענות הנאשמת -

א. אין להטיל אחריות פלילית על הנאשמת, אשר כוחה בקבלת ההחלטות לעניין העסקת העובדת היה אפסי.

הוכח כי הנאשמת היתה בנחיתות מובנית. היא זו שבאה לגור אצל הנאשם, אשר התגורר בנכס לפניה. היא מעולם לא הרוויחה כספים אשר הספיקו לה להעסקת עובדת זרה, אם בכלל. הכספים אשר שימשו את הנאשמת הם כספי הנאשם, אשר העביר כספים לחשבונה בהתאם לשביעות רצונה מתפקודה. הנאשם הוא זה שקיבל בפועל את ההחלטה להעסקת העובדת. הגורמים המוסמכים לטיפול ברישיונות והיתרים כמו ביטוח הם בשליטת הנאשם. אף הזמנת כרטיס הטיסה לעובדת נעשה לאחר קבלת אישור מהנאשם ואפילו לצורך מסירת גרסה לגורמי האכיפה נדרשה הנאשמת לרשות מהנאשם.

ב. אף הנאשם אישר כי הוא זה אשר שכר את שירותיהם של העובדים האחרים בבית, הגנן, איש התחזוקה, החשמלאי ועובדי היאכטה וכן הוא מעסיק 11,000 עובדים תחתיו.

ג. הנאשם מינה את הנאשמת לנהל את משק הבית בעבורו, בהתאם לרצונו.

הנאשמת הגשימה את רצונו של הנאשם, שלא מתוך רצון חופשי או חירות בסיסית, אלא מתוך

פחד הנובע ממערכת יחסים בה האחד הוא אדון כל יכול והשניה עושה כרצונו.

הנאשמת היתה תלויה בנאשם בכל הוצאה כספית.

הכסף אשר שולם לעובדת במועד הביקורת שולם בשמו של הנאשם.

ד. השכל וההיגיון הישר מסבירים מדוע לא מסרה הנאשמת בגרסתה הראשונית את המצב בו היתה נתונה ביחס להגשמת רצונות הנאשם. הנאשמת לא היתה מסוגלת לשתף בכך את פקחי ההגירה.

רק היום, משהחל תהליך השחרור הזוגי, יכולה הנאשמת לחשוף את מציאות הכורח והאפסות שלה מול הנאשם.

10. טענות הנאשם -

א. מתוך הראיות עולה כי הנאשמת היא זו שהעסיקה את העובדת, היא זו שקיבלה אותה לעבודה דרך המלצה של חברה, נתנה לה הוראות ושילמה לה את שכרה.

ב. המאשימה לא עמדה בנטל הוכחת היסוד הנפשי, כי הנאשם היה מודע כי מדובר בעובדת זרה שלא כדן, או כי "עצם עיניו".

הנאשם הוכיח כי ידע כי הנאשמת מעסיקה והעסיקה שנים עובדות זרות חוקיות בישראל.

ג. הנאשמת מודה כי היא זו שהכניסה את מנגנון העובדות הזרות החוקיות לביתה כעולה מנ/2. הנאשם ידע כי הנאשמת נהגה ונוהגת להביא עובדות זרות חוקיות באמצעות חברת ההשמה.

לפיכך וכעולה ממ/1, נתן את הסכמתו המיידית לכניסה של מפקחים לביתו.

יש לקבל את עדותו של הנאשם, כי בתקופה הרלבנטית כמעט לא נכח בבית ונאלץ לסמוך על אשתו כמי שנהגה שנים להעסיק עובדים חוקיים.

ד. הנאשם לא הכחיש כי ידע על קיומה של העובדת בביתו, אך אין בכך כדי ללמד על ידיעתו כי אינה חוקית, במיוחד לאור ההיסטוריה של העסקת עובדים זרים בביתם באמצעות חברת ההשמה.

העדות היחידה לעניין ידיעתו של הנאשם הינה במ/1, גרסה אשר מסרה הנאשמת, אשר אין לתת לה משקל.

ה. נסתרו טענותיה של הנאשמת לפיה לא היתה עצמאית בתנאי העסקתה של העובדת.

הנאשמת, בנוכחותו של מר תורג'מן, הזמינה כרטיס טיסה ושילמה לעובדת בגין עבודתה.

ו. אי התייצבותו של הנאשם לחקירה לא נבעה מזלזול אלא מאי ידיעתו. משידע הנאשם לראשונה כי זומן לחקירה ולא הופיע, פנה מייד למאשימה באמצעות בא כוחו בבקשה להיחקר נוכח היעדר ידיעה לגבי הזימון הקודם.

ז. יש להימנע מהרשעתו של הנאשם וזאת בהתאם ל"הלכת כתב".

הרשעתו של הנאשם עלולה לגרום לו נזק משמעותי מבחינת היכולת להמשיך ולשמש בתפקיד אותו ממלא בחברה.

ההכרעה -

11. כאמור, הנאשמים אינם כופרים בכך כי העובדת הועסקה בביתם בלא היתר ובלא ביטוח רפואי.

כל אחד מהנאשמים טוען כי על אף האמור לא התקיימו בו יסודות העבירה.

לפיכך אבחן את עניינו של כל אחד מהם בנפרד.

הנאשמת -

12. על פי הגירסה המוקדמת אשר מסרה הנאשמת במ/5, הרי שהיא מצאה את העובדת בהמלצה של חברה, היא נתנה לה הוראות עבודה והיא זו אשר שילמה את שכרה.

היא זו שנתנה לה את החדר לישון בו.

עוד מאשרת הנאשמת במ/5 כי ידעה שהעובדת אינה חוקית וכי לא הספיקה לערוך לה ביטוח רפואי.

חיזוק לכך ניתן למצוא בראיות הבאות:

ראשית, בעדותה אישרה הנאשמת כי במערכת היחסים בינה לבין הנאשם, ניהול משק הבית היה התפקיד שלה, כך:

"בפועל היא עזרה לי ואני זו שבאתי איתה במגע היום יומי, אילן היה בזירה עסקית שהיא מחוץ לבית וענייני הבית לא היו חלקו. יחד עם זאת, הוא בא איתה במגע, היא בישלה לו, כיבסה וגיהצה לו, למרות שאני נתתי את ההוראות בתור מנהלת משק הבית".

(פרוטוקול עמ' 23 ש' 21-23).

שנית, מנ/2 עולה כי הנאשמת היא זו שפנתה, עוד בחודש אוקטובר 2009, לתמר רובינשטיין וביקשה לקבל שירותים בהשמת עובדים. עוד נרשם בנ/2:

"מאז ועד היום גב' קרן בן דב הינה לקוחה שלנו ונעזרת בשירותנו באופן כמעט רציף בהשמת עובדות".

ראיה זו תומכת בכך כי הנאשמת היא שדאגה להעסקת העובדים במשק הבית.

13. במועד ההוכחות טענה הנאשמת לראשונה כי אין להטיל עליה אחריות פלילית, שכן פעולותיה לא היו מתוך רצון חופשי או חירות בסיסית, אלא מתוך פחד הנובע ממערכת היחסים בינה לבין הנאשם.

טענות אלה דינן להידחות.

הנאשמת לא הוכיחה "כורח" או "צורך" או היעדר שליטה.

הנאשמת מבקשת להסתמך על כך שנזקקה לאישורו של הנאשם כדי לאפשר למפקחים להיכנס לביתה וכדי לשלם לעובדת. היא מעולם לא עבדה ולפיכך שימשה כזרוע הארוכה של בעלה בתשלום הכסף.

14. מתוך מ/1 עולה כי הנאשמת אישרה את כניסת המפקחים לאחר התייעצות עם בעלה.

מדובר בפעולה שיגרתית של בני זוג, המבקשים להתייעץ האחד עם משנהו בקורות אירוע לא צפוי. כך אף בביקורת.

הנאשמת שוחחה עם הנאשם פעם אחת, ולאחר מכן הוכנסו המפקחים לנכס. לאחר שהובהר לנאשמת כי העובדת תיאלץ להתלוות עם המפקחים למתחם בחולון, שילמה לה את משכורתה האחרונה 4,000 ₪ במזומן וכן שילמה עבור כרטיס טיסה בכרטיס אשראי.

(ר' בענין זה אף את עדותו של מר תורג'מן, פרוטוקול עמ' 18 ש' 29).

פעולות אלה נעשו על דעתה בלבד, בלא התייעצות נוספת עם הנאשם.

בכך יש לשלול את טענותיה בדבר היעדר רצון חופשי.

גם העובדה כי הנאשמת לא עבדה, ולפיכך הכספים אשר שימשו למשק הבית ולצרכיה מקורם בעסקי הנאשם, אין בה כדי להעלות או להוריד או לחזק את טענתה בדבר היעדר רצון חופשי.

הנאשמת העידה כי היא החליטה להקדיש את עצמה לניהול משק הבית והילדים ויש להניח כי החלטה מסוג זה נעשית על ידי שני בני הזוג, כך:

"אני מורה ומחנכת, מאחר שבאותו הזמן הקדשתי את עצמי לניהול משק הבית והילדים, גם ויתרתי על האפשרות שלי להתפרנס".

עמוד 7

(פרוטוקול עמ' 24 ש' 1-2).

15. הנאשמת מוסיפה וטוענת כי הנאשם הוא ששכר את הנכס לפני שהכיר אותה והעסיק עובדים במשק הבית לפני שהיא נכנסה לבית, מעסיק עובדים ביאכטה הפרטית וכן מעסיק עובדים רבים בחברה שבשליטתו.

כמו יש לו מנגנון של רו"ח מטעמו אשר אמור לטפל בהעסקה.

לטענתה אין זה סביר שרק את העובדת היא העסיקה.

מבלי להיכנס לעובדים אחרים ולדרך העסקתם, קיבלנו בענין זה את גרסתו של הנאשם לפיה:

"ישנם נושאים שקשורים לקריירה שלי ולחיים שלי הפרטיים שלי כמו היאכטה שהיו עוד לפני שהכרתי את קרן, ויש את משק הבית. במסגרת החלוקה בין הנושאים בינינו, היה באחריות של קרן".

(פרוטוקול עמ' 31 ש' 3-5).

16. הנאשמת הוסיפה וטענה כי הנאשם פנה אליה בתור מנהלת משק הבית בבקשה לגייס מנקה (פרוטוקול עמ' 23 ש' 11-12) ולפיכך עצם גיוס העובדת נעשה מתוך כורח.

טענה זו נדחתה. היא אינה מתיישבת עם הגרסה כי היא זו שבחרה להקדיש את עצמה לניהול משק הבית וטיפול בילדים וכי היתה באותו מועד בהריון שלישי בהפרשים מאוד קטנים.

השתכנעתי כי גיוס העובדת היתה החלטה שנבעה מתוך רצון משותף של הנאשמים.

17. המסקנה איפוא כי הוכחו יסודות העבירה כנגד הנאשמת.

הנאשם -

18. הנאשם טוען כי הנאשמת היא זו שהעסיקה את העובדת ומכל מקום לא התקיים היסוד הנפשי, שכן עולה מנ/2 כי הנאשם ידע כי הנאשמת נהגה ונוהגת להביא עובדות זרות חוקיות באמצעות תמר רובינשטיין ולפיכך הסיק כי אף עובדת זו הינה חוקית.

בתקופה הרלבנטית היה טרוד מאוד בעסקיו, היה פחות מעורב בבית ולפיכך סמך בענין זה על הנאשמת.

19. הנאשם אינו חולק על כך כי העובדת ביצעה עבודות משק בית בביתו.

על כן קיימת חזקה לפיה יש לראות גם בו כמעסיקה של העובדת (ע"פ (ארצי) 41/09 **מדינת ישראל - יצחקי** (פורסם בנבו), 27.5.10; (ארצי) 29340-10-12 **שי - מדינת ישראל**, (פורסם בנבו), 3.11.11, סעיפים 14-15 לפסק הדין; ע"פ (ארצי) 24932-11-12 **ברהום - מדינת ישראל**, (פורסם בנבו), 17.10.13, סעיף 24 לפסק הדין.

חזקה זו קיבלה גושפנקא בחוק עובדים זרים סעיף 4(א).

חזקה זו ניתנת לסתירה.

הנאשם לא הצליח לסתור את החזקה.

20. משמדובר בבני זוג, הרי שלא ניתן לייחס את ההעסקה רק למי שנותן הוראות לעובדת ומי שמשלם לה פיזית את הכסף.

מדובר בהעסקה לצורך התא המשפחתי ולפיכך מדובר בעבירה שבוצעה בצוותא, על ידי שני הנאשמים, כשלשניהם יש ענין בהעסקתה.

חלוקת התפקידים בין בני הזוג אינו מעניינו של בית הדין ויש להצר על כך כי הנאשמת ביקשה להעביר את הסכסוך בין בני הזוג לפתחו של בית הדין.

קיבלנו את טענת הנאשם, אשר אושרה אף בעדות הנאשמת, כי בתקופה הרלבנטית היה טרוד ביותר בעסקיו וכי הנאשמת היא שניהלה את ענייני משק הבית.

יחד עם זאת הודה הנאשם כי ראה את העובדת כל יום בביתו.

הנאשם אף היה מודע לביקורת שנערכה בביתו ויתירה מכך, בחר שלא להתייבב לחקירה למרות שזומן פעמיים.

אי התייבבות הנאשם לחקירה, כמוה כשתיקה בחקירה המהווה חיזוק לראיות נגדו.

הנאשם טען כי לא ידע על הזימון לחקירה וכי עם הגשת כתב האישום ביקש להתייבב ולמסור את גרסתו כעולה מנ/2.

טענה זו דינה להידחות.

ההזמנה לחקירה "לא נדרשה" ואינני מקבלת את ניסיונו של הנאשם להטיל על הנאשמת את תפקיד הוצאת הדואר ולפיכך "לפטרו" מהחזקה שההזמנה נמסרה כדין.

אני מקבלת כי הנאשמת היא שהיתה "אחראית" במסגרת חלוקת התפקידים בין בני הזוג על הוצאת דואר רשום, אלא שאין בכך כדי לסתור את החזקה שההזמנה נמסרה כדין.

הנאשם טוען כי ידע שהנאשמת מעסיקה עובדים זרים חוקיים דרך תמר רובינשטיין ולפיכך סבר כי אף עובדת זו הינה חוקית.

היסוד הנפשי הדרוש בעבירות נשוא כתב האישום היא מסוג "מודעות" וזו מתקיימת גם במצב של "עצימת עיניים" (ר' ע"פ (ארצי) 22/06 מדינת ישראל - רוזן, ניתן ביום 28.3.07, ע"פ (ארצי) 33098-09-12 א.פ.י. שירותי כח אדם בענף הבנין (2005) בע"מ - מדינת ישראל, ניתן ביום 11.8.14).

22. הנאשמת העידה הן במ/1 והן בבית הדין כי הנאשם ידע כי העובדת אינה חוקית.

בעדותה בבית הדין מסרה:

"ש. מה ביררת בראיון העבודה?

ת. זה לא אני עשיתי, אני זוכרת שאילן ואני ישבנו במטבח ושאלנו שאלות בנוגע במי היא טיפלה וכמה זמן עבדה. היא טפלה לפנינו באיש מבוגר ובדיוק הסתיימה לה הויזה, אני זוכרת שזה מה שהיא אמרה לנו".

הנאשם הכחיש את קיום השיחה.

(פרוטוקול עמ' 29 ש' 19).

23. גם אם אקבל את גרסת הנאשם כי השיחה לא התקיימה וכי לא ידע על מעמדה של העובדת, השתכנעתי כי התנהלותו של הנאשם עולה כדי "עצימת עיניים" המוגדרת כ"הימנעות מלבחון ולבדוק מצב דברים שלגביו עשוי להיות חד כי אסור הוא".

(ע"פ 538/89 ורשבסקי - מדינת ישראל פ"ד מ"ד (2) 870, ע"פ 5612/92 מדינת ישראל - בארי פ"ד מח(1) 302).

24. הנאשם טוען כי כעולה מנ/2 הסתמך על כך כי הנאשמת פונה אל תמר רובינשטיין והעובדים מגיעים דרך החברה.

אלא שמתוך נ/2 עולה כי הנאשמת נעזרה בשירותי החברה באופן "כמעט רציף".

בנ/2 קיים פירוט של 6 עובדות אך אין פירוט של משך ההעסקה של כל אחת מהן.

לפיכך לא הוכח כי כל העובדות במשק הבית אצל הנאשמים הועסקו באמצעות תמר רובינשטיין.

25. יתירה מכך הנאשמת העידה על עובדת אחרת בביתם, כך:

"ש. אמרת קודם שהיתה עובדת לא חוקית לפניה, איך את יודעת ?

ת. משיחות איתה אני יודעת שאילן טיפל בנסיון לה ת"ז תמורת ההליך

עמוד 10

**המשפטי הזה, קוזזה לה המשכורת ולכן היתה לה משכורת קטנה.
לשאלת בית הדין - בסופו של דבר לא הושגה ת"ז."**

הנאשם לא הכחיש גרסה זו.

מכאן ניתן ללמוד כי הנאשם היה מודע כי בביתו מועסקות אף עובדות זרות שלא באמצעות תמר רובינשטיין.

לפיכך טענתו להסתמכות על כך שהנאשמת דואגת לכך כי כל העובדים במשק הבית הינם באמצעות תמר רובינשטיין נדחית.

26. לא זו אף זו. טענת הנאשם כי סבר שהעובדת חוקית נוכח העובדה כי הנאשמת דואגת לכך כי כל העובדים במשק ביתם יובאו באמצעות תמר רובינשטיין הינה טענה כבושה אשר הועלתה רק במהלך ההוכחות.

יש לציין כי בטרם הוחל הליך הגירושין יוצגו הנאשמים על ידי עו"ד נטלי צרף רביב, אשר הגישה ביום 29.10.13 בקשה לביטול כתב אישום כנגד הנאשמים ולחלופין, בקשה לביטול כתב אישום נגד הנאשם.

הנימוק לביטול כתב האישום כנגד הנאשם היה הטענה כי הנאשם לא היה מעורב בכל צורה בהעסקת העובדת כיוון שנדרש להשקיע את רוב זמנו ומרצו בהתמודדות עם האתגרים הכלכליים המיוחדים של החברה שעמד בראשה.

עוד נטען כי הרשעה פלילית תהווה פגיעה קשה בהמשך תפקודו.

לא נטענה במכתב זה כל טענה להיעדר יסוד נפשי מהטעם שהנאשם ידע שהעובדות הזרות במשק ביתו מובאות על ידי הנאשמת באמצעות תמר רובינשטיין.

27. בטרם נעילה נעיר כי יש לבחון את היסוד של "עצימת העיניים" ביחס לנאשם הספציפי.

בענייננו מדובר בנאשם אשר במועד הרלבנטי העסיק כ- 10,000 עובדים במסגרת עסקיו ועובדים מזדמנים במשק ביתו.

לפיכך בנסיבות הענין היה בהעסקת עובדת זרה כדי לעורר את חשדו של הנאשם לקיומה של העבירה.

28. **ביטול ההרשעה -**

הנאשם טוען כי יש לבטל את ההרשעה מהטעמים הבאים: חלפו יותר מ- 3 שנים ממועד העבירה, הנאשם לא חזר על העבירה ומדובר במעידה חד פעמית.

הנאשם הינו איש נורמטיבי, אשר רכש השכלה, השתלב במקום עבודה מסודר ולפיכך תהיה להרשעה השפעה מיידית על תחומי עיסוקו הנוכחי.

עוד מוסיף הנאשם כי עובר למועדים הרלבנטיים מדיניות המאשימה לא היתה ברורה ובחלק מהמקרים לא הוגשו כתבי אישום יזומים אלא הסתפקו בקנסות מנהליים.

29. הבקשה לביטול הרשעה לא הועברה להתייחסות המאשימה מהטעם שיש לדחותה.

הסמכות לביטול הרשעתו של נאשם שהורשע בביצוע עבירה נקבעה בסעיף 192 א' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 כדלקמן:

"הרשיע בית המשפט את הנאשם ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההכרעה ולצוות כאמור".

האפשרות לביטול הרשעה נדונה לאחרונה בע"פ 57160-04-14 מדינת ישראל - חדוות הורים בע"מ ואח', ניתן ביום 8.11.14 (להלן: "הלכת חוות הורים", וכך נאמר:

"הסמכות לבטל הרשעה מופעלת על ידי בתי המשפט במשורה, תוך שמירת נקודת המוצא כי אדם אשר הוכחה אשמתו בהליך פלילי - יש להרשיעו בדין. ההרשעה מהווה פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית ומסייעת למיצוי ההליך הפלילי ותכליותיו. יישום נקודת המוצא מאפשר הליך אכיפת חוק תקין ושוויוני. בנוסף, הקפדה על עצם ההרשעה נדרשת לצורך העברת המסר ההרתעתי הרצוי... משכך, הסמכות להורות על ביטול הרשעה אמורה להיות מופעלת במקרים חריגים בלבד, בהם מתקיימות נסיבות יוצאות דופן המצדיקות זאת (ר"ע 432/85 רומנו נ. מדינת ישראל, מיום 21.8.85; להלן - עניין רומנו; ע"פ 2083/96 כתב נ. מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997); להלן - עניין כתב; ע"פ 9893/06 לאופר נ. מדינת ישראל, מיום 31.12.07; עניין קליין).

נסיבות יוצאות דופן כאמור עשויות להיות נסיבות בהן "אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה" (עניין רומנו; ע"פ 3301/06 ביטי נ. מדינת ישראל, מיום 31.10.06), היינו נסיבות בהן "עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה פלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין התועלת שתצמח לחברה ולאינטרס הציבורי מקיומה של הרשעה" (עניין קליין).

על פי ההלכה הפסוקה, קיימים שני תנאים מצטברים להימנעות מהרשעה - האחד, כי ההרשעה פוגעת פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; השני, כי סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על הרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (עניין כתב). נדרש לפיכך איזון עדין, בין האינטרסים הציבוריים הרלוונטיים וביניהם הצורך בהרתעת הרבים, הוקעה חברתית ואכיפה שוויונית, לבין הנזק הצפוי לנאשם הספציפי כתוצאה מעצם ההרשעה"

(הלכת חדוות הורים, סעיף 27 לפסק הדין)

30. בית הדין הארצי אף עמד על השלכתו של תיקון 113 על האפשרות להימנע מהרשעה וציין כי:

"השיקול המרכזי המנחה את בית המשפט בהחלטה שלא להרשיע את הנאשם הוא יחס בלתי מידתי בין התועלת שבהרשעת הנאשם לבין הנזק שעתידי להיגרם לו כתוצאה מכך..."

(הלכת חדוות הורים, סעיף 28 לפסק הדין)

הנאשם לא הוכיח כי מדובר בנסיבות יוצאות דופן המצדיקות ביטול הרשעה.

אין בנסיבות המפורטות על ידו כדי להוות נסיבות חריגות.

הנאשם אף לא טען, וממילא לא הוכיח, כי יש בהרשעתו כדי לגרום נזק קונקרטי או כי התקיימו נסיבות בהן עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה פלילית לבין התועלת שתצמח לחברה ולאינטרס הציבורי מקיומה של הרשעה.

31. אשר על כן אני מרשיעה את הנאשמים בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

נקבע לטיעונים לעונש ליום 30.11.15 שעה 11:00.

ניתנה היום, כ' חשוון תשע"ו, 02 נובמבר 2015, בהיעדר הצדדים.